

dlouhou pozdější, bezvadnou službou, takže nemohou býti již důvodem k okamžitému propuštění. Nárok žalobcův na doplacení služebních požitků za výpovědní lhůtu do konce června 1926 jest proto podle skutkových zjištění nižších soudů po právu.

Čís. 7120.

Peněžní platy smluvně se opakující nepodléhají soupisu podle nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., aniž rovnání podle mezistátní úmluvy ze dne 18. června 1924, čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926.

Ani nedoplatek, vzniklý z peněžních platů smluvně se opakujících za dobu po 26. září 1919 nepodléhá rovnání podle mezistátní úmluvy ze dne 18. června 1924, čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926.

(Rozh. ze dne 2. června 1927, R I 41/27.)

Žalobce, příslušník rakouský, žaloval tuzemské příslušnice o zaplacení kursovních rozdílů za dobu od 1. prosince 1919 do 1. září 1920 dospělých splátek roční renty 10.000 r. u. korun, příslušející mu proti žalovaným od roku 1914, ježto mu žalované platily za uvedenou dobu splátky v korunách rakouských. Pro spornost valuty byl spor přerušen. Usnesením ze dne 12. října 1926 vyhověl soud první stolice žalobcovu návrhu, by bylo pokračováno v řízení. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. Důvody: Soud první stolice je toho názoru, že z důvodu, že čl. 10 úmluvy ze dne 18. června 1924 (prohlášené dne 11. května 1926 pod čís. 60 sb. z. a n.) stanoví, že smluvně se opakující peněžní platy povinen jest dlužník konati věřiteli druhého státu stejně jako věřiteli svého státu, jest další řízení provésti na soudě. Čl. 1. úmluvy však stanoví, že řečené závazky jest plniti způsobem, určeným v oddílu V. úmluvy, oddíl V. čl. 17 úmluvy stanoví, že tyto závazky jest zaplatiti československému zúčtovacímu místu, a čl. 46, že kromě způsobu vyrovnání, uvedeného v oddílech I.—XII., jest co do závazků, zmíněných v oddílu I. jakékoliv jiné placení u přijetí platby zakázáno a že stejně jest nepřipustné soudní uplatňování těchto nároků žalobou a exekucí. Článek 10. obsahuje jen ustanovení, kolik mají poživatelé renty obdržeti, nikoli však, že tyto závazky jest plniti jiným způsobem, než jak uvedeno v oddílu V. Kromě toho nejedná se v tomto případě o renty, dospělé teprve po této úmluvě, nýbrž o zbytek renty za dobu od 1. prosince 1919 do 1. září 1920. Jelikož podle čl. 46 úmluvy je uplatňování závazku podle čl. 1. úmluvy pravidelným pořadem práva vyloučeno, bylo rekursu vyhověti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Československý zúčtovací ústav v Praze sdělil na dotaz, že žalované dlužnice přihlášky podle vládn. nař. čís. 265/22 sb. z. a n. nepodařily,

nýbrž podal toliko žalobce věřitelskou přihlášku podle cit. vlád. nař. ze dne 7. srpna 1922 čis. 265 sb. z. a n. (nikoliv vl. nař. čis. 224/24), kteráž mu byla vrácena s poučením, že jako rakouskému věřiteli bylo by přihlášku podati u rakouského zúčtovacího úřadu podle obdobného tamního nařízení ze 7. září 1922, čis. 675 spolk. zák. V přihlášce této poznamenal věřitel, že nárok jeho nepodléhá přihlášce, jelikož se jedná o opakující se dávky, t. j. 10.000 K roční doživotní renty. Podle § 2 čis. 4 vl. nařízení ze dne 7. srpna 1922, čis. 265 sb. z. a n. a dle obdobného nařízení rakouského nepodléhají soupisu všelikého druhu peněžní platy smluvně se opakující (na př. renty doživotní). Podle čl. 10. mezistátní úmluvy ze dne 18. června 1924, čis. 60/26 sb. z. a n. povinen jest dlužník smluvně se opakující peněžní platy konati věřiteli druhého státu stejně jako věřiteli svého státu; nepodléhají tedy platy takové rovnání podle cit. mezistátní úmluvy. Také zažalovaný nedoplatek K 7.218.75 vzniklý z onoho právního důvodu, není podroben rovnání podle úmluvy, jelikož týče se nedoplateků za dobu od 1. prosince 1919 do 1. září 1920, jenž vzešel po rozhodném dni 26. září 1919 (čl. 1 téže mezistátní úmluvy).

Čís. 7121.

Rozhodovati o návrzích na povolení exekuce na základě cizozemských exekučních titulů náleží senátu, nikoliv samosoudci.

(Rozh. ze dne 2. června 1927, R I 431/27.)

Samosoudce sborového soudu první stolice povolil exekuci na základě cizozemského exekučního titulu. Rekursní soud zrušil napadené usnesení jako zmatečné, poněvadž bylo učiněno samosoudcem, kdežto o žádosti o povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu podle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čis. 43 min. věst. k Šu 7 j. n. rozhoduje senát, a uložil prvnímu soudu, by o návrhu rozhodl nyní senát.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce. Opačný názor nelze odůvodniti ani nynějším doslovem § 7 a j. n. (sr. doslov zákona ze dne 8. června 1923, čis. 123 sb. z. a n., v němž jsou uvedeny právní rozepře o majetkových právech, ne však § 82 ex. ř.), ani literaturou, neboť ve Walker-Prochaskově spise System des Exekutionsrechtes z r. 1926 na str. 17 praví se výslovně, že rozhodovati o návrzích na povolení exekuce na základě cizozemských titulů náleží senátu. Postačil příkaz soudu první stolice, by o návrhu rozhodl senát. Rozhodnutí to stane se samostatně a není třeba uvažovati proto o konečném návrhu stěžovatelově.